

Hand i hand?

Enligt färskna nyhetsnotiser flaggar SFP:s presidentkandidat Nils Torvalds "för Nato". Förenta staternas vilja att garantera EU:s säkerhet genom Nato kan inte längre tas för given. Man kan inte heller veta hur Rysslands säkerhetspolitik ser ut efter Putin-regimen. Därför bör Finland delta aktivt i utformningen av EU:s framtida säkerhetslösningar med siktet inställt på att ansluta sig till ett mera europeiskt Nato.

Torvalds drar därav slutsatsen att det är förlegat att tala i termer av ett ja eller ett nej till ett Natomedlemskap. Men han lämnar osagt att detta i lika hög grad beror på att Finlands militära samarbete med Förenta staterna och dess europeiska Natoallierade redan har avancerat så långt att vi i likhet med svenskarna redan lever i ett lyckligt samboäktenskap med Atlantpakten.

Varför blundar våra inhemska och de svenska Natoanhängarna och motståndarna för detta faktum? Därför att det strider mot deras beskrivning om att våra länder skulle stå vid ett stort vägskäl i Natofrågan. Men vem tror på riktigt att våra flygvapen är frikopplade från Förenta staternas luftstridskrafter? Eller att våra länders världlandsavtal med Nato är en tom bokstav? Åtminstone inte Rysslands militärledning – vilket ju också torde vara avsikten.

Torvalds noterar i detta sammanhang även det svenska Centerpartiets uttalade vilja att driva på ett svenskt Natomedlemskap oberoende av vad Finland gör. Samma "hejdå"-budskap till finländarna har hörts även från den forna alliansregeringens övriga partier. Sverigedemokraternas ledning står intressant nog närmare den nuvarande rödgröna regeringen som hellre ser att Finland och Sverige avancerar "hand i hand" i Natofrågan.

Vad skymtar bakom dessa olika liknelse och signaler? Självfallet en strävan att optimera Sveriges säkerhet. Socialdemokraterna och deras säkerhetspolitiska stödpartier ser ingen fördel av att Sverige som Natoland skulle axla ett konkret ansvar för de baltiska staternas säkerhet. Det uppdraget får de officiella Natoländerna gärna ta hand om.

Allianspartierna tål däremot allt sämre den dolda Natoalliansen. En del hänvisar till Rysslands oroväckande vapenskrammel i Östersjöregionen, andra till att det är själviskt att inte delta fullt ut i försvaret av unionen. Deras Natokampanj bottnar säkert också i att den militära alliansfriheten alltjämt förknippas starkt med socialdemokratin och folkhemmet. Bryter man denna treenighet förlorar sossarna oundvikligen sitt skimmer som välfärdsbringande fredsänglar.

Men inget talar för att Sveriges skulle ta steget ut i Natofrågan utan en blocköverskridande överenskommelse. Därför är torde vi även framöver få höra att Sverige och Finland går hand i hand i sin säkerhetspolitik. Liknelsen är i sig helt korrekt. Men endast så länge man medger att det som ytterst förenar oss är vårt gemensamma samarbete med Nato.

Henrik Meinander, HBL 11.10.2017